

Lutherin kuolema 18.2.1546

Helmikuun 17. päivänä vuonna 1546 Luther oli sairas. Ilta-aterian aikana hän puhui kuolemastaan ja tulevasta iankaikkisesta elämästä. Iankaikkisuudessa kohtaamme toinen toisemme. Kristuksessa uudistettuina voimme tuntea isämme ja äitimme ja toinen toisemme vielä paremmin kuin Adam ja Eeva toisensa.

Yhdeksän aikoihin hän paneutui vuoteelleen. Vuoteen ympärillä olivat Justus Jonas, Mikael Coelius, Lutherin pojat Martti ja Paavali sekä palvelija Ambrosius. Sairas nousi ylös ja meni toiseen huoneeseen. Hän lausui: "Minä annan Jumalan hallita ja menen takaisin vuoteelleni." Sitten hän jatkoi kompletoriumin sanoin: "Sinun käsiisi minä annan henkeni, sinä, Herra, lunastat minut, sinä uskollinen Jumala." (Ps. 31:6)

Nukkumaan mennessään hän sanoi: "Rukoilkaa Jumalaa hänen evankeliuminsa puolesta, että sille kävisi hyvin, sillä Tridentin kirkolliskokous ja paavi ovat sille ankarasti vihoissaan."

Vuorokauden vaihduttua 18. päiväksi Luther heräsi. Jonas kysyi hänen vointiaan. Sairas vastasi: "Oi Herra Jumala, minulla on paha olo. Luulen, että täällä Eislebenissä, jossa olen syntynyt ja jossa minut on kastettu, tulen myös päättämään päiväni." Jonas ja Ambrosius rohkaisivat häntä: "Kunnioitettu isä, Jumala auttaa teitä Jeesuksen Kristuksen kautta, jota olette saarnannut." Luther toisti toiseen huoneeseen mennessään Psalmin sanat. Käveltyään jonkin aikaa hän paneutui vuoteelle ja valitti rintaansa: "Oi, Herra Jumala, millainen tuska ja ahdistus minulla on. Minä lähden täältä ja taidan jäädä Eislebeniin." Jonas ja Coelius lohduttivat häntä: "Kunnioitettu isä, huutakaa avuksenne rakasta Herraa Jeesusta Kristusta, ylimmäistä pappiamme ja ainoaa välimiestämme. Te olette hikoillut. Jumala antaa armonsa, että tulette paremmaksi." "Olen kyllä hikoillut, mutta kylmää kuoleman hikeä. Taidan antaa henkeni, sillä tauti kovenee", Luther vastasi.

Sitten hän rukoili: "Oi sinä kaiken lohdutuksen Jumala ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä, minä kiitän sinua siitä, että olet ilmoittanut minulle ainokaisen rakkaan Poikasi Jeesuksen Kristuksen, johon minä uskon ja jota minä olen saarnannut ja tunnustanut, rakastanut ja ylistänyt, mutta jota paavi ja kaikki jumalattomat häpäisevät, parjaavat ja vainoavat. Minä rukoilen sinua, Herrani Jeesus Kristus, ota köyhä sieluni luoksesi. Taivaallinen Isä, vaikka minun täytyy jättää tämä elämä ja tulla temmatuksi tästä ajallisesta olostani, niin tiedän kuitenkin varmasti saavani iankaikkisesti pysyä sinun luonasi, eikä kukaan voi riistä minua sinun käsistäsi."

Sitten Luther luki latinaksi Joh. 3:16 ja Ps. 68:21: "Meillä on Jumala, Jumala, joka auttaa ja Herra, Herra, joka kuolemasta vapahtaa." Otettuaan lääkettä hän sanoi: "Minä taidan viipymättä erota täältä. Huomaan hyvin, että minun täytyy antaa henkeni."

Sitten hän sanoi kolme kertaa pikaisesti niin kuin Jeesus ristillä: "Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni."

Häntä yritettiin elvyttää, mutta hän painoi silmänsä umpeen. Jonas ja Coelius huusivat hänen korvaansa: "Kunnioitettava isä, tahdotte siis aina lujana pysyä ja vielä kuollakin uskossa Vapahtajaan Jeesukseen Kristukseen ja siinä opissa, jota olette saarnanneet?" Hän vastasi: "Tahdon."

Neljännestunnin kuluttua Luther oli hiljaisesti ja rauhallisesti nukkunut Herrassa pois tästä ajasta. Kuolinsyy oli sydäninfarkti.

Lutherin arkku kuljetettiin Eislebenistä Wittenbergiin, jossa hautajaiset pidettiin helmikuun 22. päivänä. Bugenhagen piti ruumissaarnan saksaksi ja Melanchthon latinaksi. Luther haudattiin siihen linnankirkkoon, jonka oveen hän oli 29 vuotta aiemmin naulannut 95 teesiään.

Kertomuksesta käy ilmi, miten Luther rukoili Jumalan sanaa.

"Hän tiesi, minne hän meni."

Luther tunnusti uskonsa evankeliumiin.

Näin rakkaammekin täällä
vaelsi uskossa
ja Herran kansan kanssa
riemuitsi armosta.
Ja sydämessään kantoi
hän rauhaa autuaan,
näin todistuksen antoi
hän meille uskostaan.

(Virsi 249:5)

Rukous

Jumala, sinä ilmoitat sanassasi "Autuaita ovat ne, jotka kuolevat Herrassa Kristuksessa" (14:13).

- Auta, että saisin kerran Martti Lutherin tavoin kuolla autuaana

Herra, Kristus, omiesi kuolemaa voidaan verrata pronssiseen käärmeeseen. Kristityn kuolemalla on sama hahmo kuin muidenkin ihmisten kuolemalla. Kuitenkin kuolema on kuollut eikä siinä ole mitään kauhistuttavaa. Sillä on vain kuoleman naamari.

- Herra, auta, että oma kuolemani olisi kuin pronssinen käärme

Herra Kristus, sinä olet asettanut kuolevan ihmisen turvaksi ripin

- Salli palvelijallesi, että saisin ennen viimeistä matkaa tunnustaa syntini ja kuulla synninpäästön

Ehtoollinen on kuolemattomuuden lääke.

- Anna minun tulla osalliseksi tuosta lääkkeestä erotessani katoavasta maailmasta

Jos en voi saada lähtöni edellä noita kirkkosi lääkkeitä, anna minun sitä enemmän haluta niitä ja niiden apua.